

AUSTAVINDEN

Jula 2016

Organ for Vidrek Grendelag

37. årgang

Austavinden

37. årgang

Redaksjonen 2016

Martin Indregard

tlf. 907 72 497

epost: martini@online.no

Trond Østrem

Tlf. 993 17 710

Epost: trondo@hin.no

Torgunn Olsen

Tlf. 971 87 286

Epost: torguno@online.no

Torill Ranheim Hansen

Tlf. 911 34 493

Epost: torilr.hansen@gmail.com

Anders Øgsnes (layout)

Tlf. 909 86 117

Epost: adm@hildringstimen.no

Austavindens hjemmesider:

www.vidrek.no/Austavinden.

Der finnes årgangene fra den første i 1979

til nå. Kjell Olav Ravn kan også
skaffe de eldste årgangene på CD, tlf.

90997316. epost: kor@virak.no

Utgiver: Vidrek grendelag - Opplag: 100 eks.

Medlemskap i grendelaget kan tegnes av
alle fastboende på Vidrek.

Enkeltmedlemsskap

m/ Austavinden kr. 200.-

Familiemedlemskap

m/ Austavinden kr. 250,-.

Bare Austavinden: kr. 100 pr.år. Portotillegg

kr. 50 når bladet sendes med post.

Betaling til konto: 4520.07.11703

Ved betaling på giro/nettbank:

husk å skrive hvem beløpet er fra!

Forsida:

Årets forside illustrerer det alle bærplukkere
erfarte i år - rikelige forekomster av skogens
røde gull. Det var ingen problem å fylle bøl-
ter og spann uten å gå av seg sko og helse i
skauen.

Lederen har ordet

Austavindredaksjonen har igjen gjort ferdig sin årlige opp-
gave, sånn at den 37. årgangen av publikasjonen kan sendes
ut.

Det er jo egentlig et lite eventyr: at den avisa som starta i 1979
med redaksjonen Jenny Johansen og Tore Kongsbakk fort-
satt kjem ut, så sikkert som banken. Og om du ikkje veit det,
kan du slå opp i alle nummer av Austavinden heilt tilbake til
starten om du søker deg inn på www.vidrek.no/Austavinden.

Bygda har jo forandra seg en del på dessan 37 åra, særlig i og
med at mange av oss er blitt like mange år eldre, rett og slett.
Og gjennomsnittsalderen har forverra seg. Men nedgang i
folketallet har det ikkje vore, alt i alt. Tvert imot: i løpet av året
har det flytta 9 nye til bygda, og dermed gjorde bygda et byks
opp, slik at innbyggartallet no er litt over 60 sjeler. Eller med
andre ord: et par fleire enn vi var i 1979. Og vi gler oss over at
Monica og Totto kan flytte inn i sitt nye, staselig hus etter op-
plevelsen med brannen i fjor.

Det nye og spennande på Vidrek i år er for øvrig internasjonal-
iseringa. I to av husa er det flytta inn utlendingar: to islending-
ar i Olga Dahl-huset og 7 engelske i Dagfinn Larsen-gården.
Vi ønsker dem hjertelig velkommen til grenda, og håper at
de vil finne seg godt til rette her (sjå intervju på anna plass i
avisa.)

Jordskifteretten er omsider ferdig med en rettskraftig dom. Det
vil si at en masse uklare spørsmål no er avklart for framtida.
Frå vi starta grunneierlaget i 1983, med målet å tjene penger
til å betale ei utskiftingssak som skulle gi klarhet i de den gong
ganske usikre grensane, og til den siste dommen der det blir
oppretta ansvarlige veilag for det vi har av veiar i bygda, har
det gått mange år med mye arbeid. Men resultatet er bra: vi har
fått et ryddig grunnlag for livet framover.

Så derfor har vi tru på at Vidrek vil leve vidare inn i framtida,
slik at det blir behov for å lage Austavindar til mange juler
enno...

- Martin

Nytt fra Grendelaget

Vi har hatt årsmøte, styremøter og medlemsmøter.

Styret består av Elisabeth Normann, Svein Yngve Eilertsen, Øystein Bjerkelund, Sissel Evensen og Berit Olsen.

Bortsett fra styrets faste agenda har det ikke vært noen store saker i 2016.

I løpet av året har de faste arrangementene blitt avholdt.

På juletreffet hygget vi oss med god mat, sang og vi gikk rundt juletreet. Julenissen kom til alles store glede. Bra oppmøte og god stemning.

Det ble gjort en kjempeinnsats av alle på både rundvasken og ruskenaksjonen.

17.mai gikk av stabelen i sludd og vind. Det kom lite folk på skolen, men mange var nok bortreist da det var langhelg i forbindelse med pinse. Kjempetrivelig 17.mai med trekning av årer og vårlotteri.

12.november ble årets julebasar avholdt. Nytt av året var utleie av bord i kjelleren til eksterne selgere, det så ut til at disse genererte flere besøkende og økt salg. Julebasaren ble en suksess med både gamle og nye besøkende og alle så ut til å ha en flott opplevelse.

Nytt om grendehuset

Grendehuset har vært i jevn bruk hele året av husflidsgruppa, barnegruppa og skinnfelldamene. I tillegg har huset vært utleid til barnedåp, konfirmasjon, møter, fest og gudstjenester.

Før Julebasaren ble det oppdaget en liten lekkasje

fra varmtvannsberederen. Det ble fikset av Øystein, husfar, rett etter basaren.

Det har vært problemer med alarmsystemet på huset hele året, dette ble utbedret av firma i november og vi håper det er en varig reparasjon.

Virak Utmarkslag i 2016

Laget holdt årsmøte 6. mars og Martin Indregard ble gjenvalgt til leder. Som styremedlemmer ble Renate Josefsen og Anne Berit valgt. Ved konstitueringa blei Renate sekretær og Anne-Berit nestleder. Ivar Ravn (kasserer) og Gunnar Hansen (styremedlem) var ikke på valg. Frank Solli og Øystein Bjerkelund blei vararepresentanter.

Etter elgjakta i 2015 trakk Eiterdalen seg ut av storvaldet, som dermed er oppløst, og årsmøtet diskuterte derfor hva laget skal gjøre med det. Det ble enighet om å undersøke muligheten for et samarbeid med Sørlandet og Saltvik/Råndalen om en felles bestands- og avskytingsplan for elg. En slik plan ble fremma før fristen 1.mai, men den ble ikke godkjent av viltnemda på grunn av for lite areal. Dermed ble årets elgjakt holdt i separate elgvall.

Årsmøtet diskuterte også to forslag om å innstille all jakt på småvilt og på gås og ender på Vidrek. Begge forslagene falt.

Laget driver for tida et uttynningsfiske for å øke fiskestørrelsen i Jollvatnet og Klubbvatnet (Topvatnet). Etter 3 års fiske i Klubbvatnet begynner vi å se resultater, mens Jollvatnet bare har gått i 1 år og dermed har lenger igjen. Prosjektet med uttynning gjøres i samråd med en fiskekonsulent, er finansiert med Sildvikmidler fra Narvik kommune, og det er Ivar Ravn som har tatt på seg det store, praktiske arbeidet med fisking, registrering og innsending av prøver.

Elgjakta i 2016 gikk med samme jaktlag som nå har 13 sesonger bak seg (se egen artikkel). Av kvoten på 7 dyr felte de 5. De rapporterte for øvrig om ob-

servasjon av uvanlig få elg under jakta – bare 17 dyr mot vanligvis 30-40 observasjoner.

På slutten av jakta ble det funnet 2 elg-kadavre i Vidrekmarka, og det kom store avisoppslag om saka. Viltnemda avklarte fort at det ikke var CWT-syke som var årsaken til elg-døden. Til gjengjeld ble det funnet skuddskader på dyra, og disse funnene er nå under etterforsking. Ibestad lensmannsdistrikt er satt på den saka, men noe resultat foreligger ikke i skrivende stund.

I oktober ble dommen i jordskiftesaka rettskraftig. Det betyr at vi får et nytt Virak utmarkslag som er et tingsrettslig sameie med 22 medlemmer. Det betyr at alle som eier over 50 daa jord i utmarka er automatisk medlem, og ingen kan melde seg ut av laget. Fordeling av utbytte skal skje etter andel areal til eierne. Avstemminger på årsmøtene avgjøres også etter arealandel, med mindre årsmøtet bestemmer seg for å stemme etter «1 bruk er 1 stemme»-prinsippet. Formålet med det nye laget er omtrent det samme som med det gamle: «.. å samle medlemmene (grunneierne og rettshaverne i området) for i fellesskap å forvalte jakt og innlandsfiske i utmarka. Laget kan ta inn andre saker som sitt ansvarsområde etter flertallsvedtak i laget

årsmøte. Forutsetningen er at slike saker berøre eller har interesse for samtlige medlemmer.» (Vedtektene § 3).

Reglene for bruk av utmarka, enten det gjelder storviltjakt, småviltjakt og fiske blir vedtatt og handheva av det nye laget. Saker som gjelder sameiet på fjellet skal nå avgjøres av utmarkslaget, og det gamle sameielaget legges ned.

Styret i det nye laget er fram til første årsmøte det samme som i det gamle utmarkslaget

Martin

Kadaver i Vidrekmarka - ikke CWT, heldigvis

Jordskiftesaka ferdig

Jordskiftesaka på Vidrek var ferdig fra dommer Svein Dalen høsten 2015. I følge domslutninga hadde 8 bruk på Vidrek andel i fallrettighetene. Men punktet om eierskap til Vidrek-elva blei anka av Svein og Kjell-Olav Ravn, og saka gikk dermed til lagmannsretten. Der kom det dom i sommer. Den ga ikke ankerne medhold, men gjorde en liten justering på eierandelene slik at det nå ble 9 eiere. Siden retten hadde vært i en viss tvil, ble kjennelsen at hver av partene skulle dekke sine egne saksomkostninger. Lagmannsrettens dom ble ikke anka. Det medfører at fallrettighetene til Vidrekkelva nå eies slik:

Eiere	Bruk nr.	Andel
Bård og Johnny Ravn	1	19,44 %
Sølvi Øgsnes	4	6,71 %
Tore Kongsbakk	5	10,59 %
Jon Martin Overvåg	6	6,71 %
Ivar Ravn	7	22,22 %
Dagfinn Larsen/		

Sean Wright	9	11,11 %
Martin Indregard	18	9,33 %
Kjell-Olav Ravn	19	2,78 %
Svein Ravn	10	11,11 %

Neste skritt blir at det må gjennomføres nye forhandlinger med Nordkraft og en ny avtale med eiergruppa om betaling for vannet. Denne prosessen er så vidt påbegynt.

At dommen er rettskraftig betyr også at de veilagene som er bestemt oppretta for vedlikeholdet av Sjøveien, Sommarfjøsveien, Vidrekkelv-veien, samt de to veiene til hyttefeltene på Finngamnes og i Sildvik, kan tre i arbeid (se Austavinden 2015).

Martin

Minneord - Jan Røsås

Jan Røsås var født 21 juni 1945, og døde 14 januar 2016. Han døde etter 4-5 år med sykdom som til slutt tok alle kreftene hans.

Pappa vokste opp på Virak. Han hadde fysisk tungt arbeid på gården Røsås nesten hele livet. Kårene var trange spesielt i oppveksten til pappa.

Den sjuårige folkeskolen gikk pappa på Virak. Siden gikk han folkehøgskole i Kabelvåg og landbruksskole på Kleiva. Etter dette ønsket han å ta sitt ansvar på gården. Han avtjente verneplikten før han gikk fullt i gang med å drive gården sammen med sine foreldre. Da hans far døde brått i 1976 var det i praksis han som drev gården.

Frem til 1979 var det ku, høns, geiter, og forskjellige dyr på gården. Etter denne tid konsentrerte han seg kun om grønnsaker og salg av juletrær.

Pappa var veldig sosial av legning. Han hadde mye arbeid å gjøre, men tok seg alltid tid til en kopp kaffe. Derfor var de gode samtalene med kundene like viktige som inntektene.

Elgjakt begynte pappa med i 1975. Han tilegnet seg store kunnskaper om storvilt, og var lidenskapelig interessert i emne.

Politikk opptok pappa mye. Han elsket nyheter og fulgte med alt av debatter på forskjellige forumer. Han var i en periode representant i Narvik kommunestyre. Det er stor bredde i de organisasjonene han har vært styremedlem i.

Pappa bød på seg selv, og kunne finne på klovnestreker for å få fram latteren hos andre. Han hadde gode replikker, og passet utmerket i revylaget på Virak.

Vi er mange som savner hans tilstedeværelse, gode humør og latter.

Den siste tiden gledet pappa seg mye når barnebarna kom på besøk, og de tre siste månedene var det som om glimtet i øynene var på tur tilbake.

Et strevsomt liv har ebbet ut,
en flittig hånd har dovet.
Din arbeidsdag har nå tatt slutt,
ditt gode hjerte sovnet.

Pappa får nå velfortjent hvile og drømmer om alt han har skapt og avlet.

På vegne av familien
Terje R

Vi gratulerer årets jublanter

Gunn Larsen 60 år
Anne Berit Søfteland 60 år
Gaute Eidissen 60 år
Trond Østrem 60 år
Ingrid How Indregard 50 år
Martin Indregard 75 år
Valur Andrèsson 50 år (i romjula).

Barnegruppa ønsker god jul!

På bildene er; Kevin (12 år), Mathias (10 år), Marcus (10 år), Sandra (9 år), Leonardo (7 år), Tilde (6 år), Tuva (4 år), Lucas (3 år) og Thea (5 måneder). Vi i barnegruppen ønsker store og små ei riktig god jul og et godt nytt år. Og håper flere både store og små tar turen innom oss når vi har barnegruppe :-)

Julehilsen fra barnegruppa på Virak :-)

Juletrefest på Grendehuset

8. januar kl 17.00

Ta med matfat og nissepakker merket med navn til de som skal få.

Det er 10 kr per person for kaffe/brus. Ta helst med nøyaktig beløp.

Vi møtes til trivelig
ettermiddag på
grendehuset
-Komiteen

Finn Fem Feil

Her har fotografen slurva i fremkallinga. Det har nemlig forsvunnet fem ting fra originalen (øverst) tiøl kopien under.

Greier du å finne hva som mangler? Nissen har funnet dem. Løsning et annet sted i bladet!

Julebasaren 2016

Årets julebasar ble avholdt den 12.november. Det var mye jobb i forkant av basaren, men for en fantastisk innsats alle gjorde. Vi åpnet dørene 11:00 og folk ble møtt av en utrolig flott utstilling med et hav av nydelige produkter for salg på klasserommet. Her var det mye nytt i år, men også alt det besøkende er vant til å finne som f.eks lefser og husflidsartikler. I kafeen var det salg av kaffe, kaker, pølser og lapskaus. Underveis hadde vi fire runder med åresalg, tombolaen snurret jevnt og trutt og det ble solgt lodd i bøkene frem til klokken fire, da ble alle hovedgevinstene trukket. Det var utrolig mange flotte gevinster i år og det satt mange igjen til trekningen var ferdig.

Bildene viser et lite utvalg av det som var å få kjøpt

Et kronår på bær

For oss som e litt opphengt på det her med bær, blei 2016 et merkeår.

Det begynte vel egentlig med den uvanlig tidlige våren. Marka var klar for såing omtrent før april var omme. Personlig sette eg poteten på Indregard (de fire rendern à 15 meter som mitt landbruk no er redusert til) allerede den 6 mai, og trudde det var en all time-rekord. Eg har aldri sett før 16 mai tidligar. Men en sjekk av skriftene etter far min viste at det langt fra rekord. Han fortelle om et år i 1890-åran de sådde kornet på Lundnesåkerne den 4.mai. Då gjekk nok poteten i jorda omtrent samtidig. Men så må man jo ta med i regnestøkket at Lundnes har mykje tidligar vår enn Indregard – så kanskje var det rekord likevel. I alle fall, pappa fortel at det blei et kronår den gongen på 1890-tallet.

Og starten va likeeins i år, alt var tidlig. Også moltebærblomstringa i juni, sjøl om veret slett ikkje va så varmt heile vårmånan. Men etter kvert bei det bær, av alle slag, te alle som ville ha. Tyttebæra e jo, som alle vi tyttebærfanatikeran vel veit, ganske så lune-full. Får ho ikkje en god vår, og deretter en varm, men også litt fuktig sommar, gjer ho seg trollåt og umulig å finne. Ho har sine spesielle plassa å vekse og bli bær på, forskjellige plassa etter som verlaget har vorre igjønna sommaren. Men i år va det som ho overgjeikk sæ sjøl, og va nesten alle plassa samti-

Rusken

Årets rusken ble avholdt 9.mai. Nytt av året var at alle som skulle plukke langs vei måtte ha kurs med bevis. Syv stk deltok på kurs i Ballangen i forkant av rusken. Ca 20stk møtte opp og rusket langs E6 og i skolegården. Det ble raket, ryddet og gjort flott til 17.mai og resten av sommeren. Vi avsluttet rusken med kaffe og kaker på klasserommet.

Elisabeth

Røssås-gården

Sylvi og Roger Røssås har overtatt gården på Vidrek, gnr 81/3, etter foreldra Jan og Gerd. Foreløpig vil de nok fortsette å bo mest i byen, men planer for forbedringer i Røssåsen har de mange av. Terje Røssås har overtatt foreldra sin eiendom i Klubvik.

dig. I bra mengder, nok te enkver som ist å plukke. Full av antioksidanta. Sjøl bruke eg tyttebær te alle brødmåltid, året rundt. Men kronåret i år skaffa meg to heile årsforbruk i frysarn. Æ e storførnøyd med dettan tyttebæråret!

17. Mai

Til tross for at det var langhelg i forbindelse med pinse, og at austavinden og sludd reiv i både bunadsskjørt, dressbukser og flagg, så fikk vi altså til 17. mai tog fra Gjerdhaugsvingen til skolen. På skolen var det salg av kaffe, kaker, pølser og brus. Vi hadde leker, åresalg og trekning av vårlotteriet. Det ble en riktig trivelig 17.mai.

Elisabeth

Edmund Ravn-gården

Er nå overtatt av dattera Anita Ravn Martinsen fra Tromsø. Restaureringsarbeid har pågått fra i sommer, med bl.a. reparasjon og bygging av nytt inngangsparti. Anita har mange planer for gården, og de to brødrene hennes hjelper til, med basis i husvognene sine som er parkert på gården.

Engelsk familie inntar Grønvold

I høst solgte Dagfinn Larsen gården Grønvold, og det førte til at en engelsk familie på 7 flytta til Vidrek.

Det er ekteparet Amanda (43) og Sean Wright (48) med sine 4 barn: Amelia (15), Emily (12), Oliver (10) og Tristan (8). I tillegg har de med far til Amanda, Hugh Jamieson (81). Det er lenge sida folketallet i bygda har økt så bratt.

Austavinden besøkte huslyden en dag seint i november, mens de enda venta på containeren med møbler og husgeråd. Ikke minst venter de på å få TV-apparatet over. Familien bodde før i York, der de enda har et hus som de nå prøver å selge.

Sean kom til Norge for 3 år sida. Tidligere jobba han for Jaguar/Landrover i England, men hadde lang arbeidsvei med mye pendling. Først arbeidde han ei tid i Bergen, før han fikk jobb hos Ford og Sommerseth i Narvik. Han stortrives der, og synes arbeidsforholdene her i Norge er klart bedre enn hjemme i England. For 18 måneder sida kom barna Emily og Oliver til Norge for å bo sammen med faren. De har gått på skolen på Ankenes og er svært fornøyd med klassene de går i.

I mellomtida bodde Amanda i York med de to andre barna. Planene om å flytte etter til Norge blei utsatt fordi mora hennes blei sjuk og døde sist jul. Dermed var det klart at faren Hugh måtte bli med når de skulle flytte. Han stammer opprinnelig fra Shetland og var ikke fremmed for å flytte til Norge på sine gamle dager. Men akkurat nå venter han ivrig på å få engelske aviser og kunne følge med på TV igjen. Ungene ser ut til å finne seg til rette. Den eldste, Amelia, som går i tiende klasse, har strikking som hobby og liker å skrive. Ho har en drøm om å bli for-

fatter. Men når vi spør om ho skal lære seg å gå på ski i Norge, blir både ho og mora skeptiske. Amelia har hatt problem med føttene sine, slik at ho inntil nylig har gått med innopererte nagler i beina og ennå må være forsiktig med sport.

Den yngre søstera, Emily, er derimot veldig glad i å løpe, gjerne langt. Men ellers liker ho å lese og shoppe, og ikke minst er ho glad i å eksperimentere med å legge make-up. 10-åringen Oliver, som nå roser seg av å være familiens beste i norsk, er helt fotballfrelst. Han spiller på Hardhaus, og har allerede vært med laget i Piteå på sommerturnering. Ellers er han en aktiv gutt på alle vis. Yngstemann Tristan sliter med autisme, forteller mor. Det fører blant annet til at han ikke kan vurdere hva som er farlig, enten det gjelder trafikk eller andre farer. Han hadde et spesielt autismeopplegg i England, og de håper å komme i gang med noe tilsvarende her.

Familien Wright holder på med å legge planer for framtida, og det første tiltaket er en del ombygging av huset, både bad og anna innredning. Kanskje kan

det også bli noe tilbygg med tida. Med sju menneske i huset trengs det plass. Mamma Amanda har sine prioriteter klare: lære seg norsk, og ta sertifikat. «Hvis jeg ikke kan kjøre bil, vil jeg jo bli ganske isolert her ute på Vidrek,» sier ho.

Lenger fram har de lyst til å sette seg opp med noen dyr på gården. I første omgang tenker de å prøve med høns, geit og gris, og slik utnytte at det er låve på gården.

Austavinden ønsker de nye naboene hjertelig velkommen til bygda og håper de vil trives godt. De har allerede vært på julebasar og blitt kjent med noen av bygdefolket. Som grunneiere er de også medlem av utmarkslaget. Og det vil nok bli mange flere kontaktpunkter i framtida.

Martin

E6 endelig reparert

I begynnelsen av juli ble endelig flaskehalsen på E6 ved Grindjord fjernet, og trafikken kunne flyte som normalt. Det var et omstendelig arbeid som tok sin tid og som er omtalt i de to foregående utgavene av Austavinden.

Vegvesenet landet til slutt på ei løsning der de bygget en spuntvegg med 30 cm rør som ble slått to meter ned i berget. Veggene er dessuten bardunert fast i berget bak. Deretter er det fylt på masse og asfaltert. Det er ført opp en steinmur i front av spuntveggen.

Resultatet er blitt svært bra, og sporene er borte etter den tida da vi sneglet oss forbi innsnevringen og lirket oss over de to fartsdumpene som var lagt i veibanen. Selv om det tok si tid, var det vel verdt å vente på den solide og varige løsninga som ble valgt.

Trond

Naustet

Nede ved sjøen ligger hytta Strandvik i mellom-sildvika. Den ble bygget i 1929 – 30 og er restaurert og oppgradert gjennom årene som har gått.

Helt nede i flomålet ble naustet bygget og i de dager tok man i bruk det som var for hånden. Det har stått i storm og stilla, men så ble han for sterk for takpappen. Da deler av den for til himmels, så vi at troa var ganske dårlig og det var på tide med en redningsaksjon. Gammel rundstav ble brukt som ny stav og alt som var dårlig ble erstattet. Taket ble røstet høyere og nye takplater kom på plass. Da veggene ble tjærebredda var det skikkelig godlukt der nede. Nu i høst og i vintermørtna står ei gammel lanterne i røstvinduet og lyser. Det ble stor forbedring og et flott naust som skal holde i mange år fremover.

Toril

Virak jaktlag går også mot jul

Så er adventstida der igjen, med sitt lys, lukter og stemninger, som vekker gode minner. Det er en lang og svært viktig tradisjon for oss alle.

Nå er det jo også nesten blitt en tradisjon at jaktlaget vårt, som kommer oppe fra Tromsø, kommer tilbake til Virak hver høst. Det har vi gjort i 13 år nå. Det betyr at vi har hatt det fint på Virak, og ønsker å komme tilbake år etter år.

Jakten har også hatt noen utfordringer for oss, blant annet mistet vi en ung jakthund på E6 ved Virakelva for noen år siden, som var veldig trist. Men likevel har vi hatt stor glede av turene hit, etter hvert er vi blitt kjent med mange av bygdas folk, og har følt oss velkomne. Naturen er fantastisk og gir oss stadig nye opplevelser.

Men har jakt noe med jula å gjøre? Ja, synes vi, den har det. Jakt har en uendelig lang historie. Som tradisjon er den en av de eldste som vi mennesker har. I dag er den dessuten nødvendig for en best mulig viltforvaltning.

Vi mennesker trenger slike tradisjoner og ritualer som uttrykk for at noe her i verden er fast. Sånn er det med julen, og sånn er det med jakta også, - for oss. Den kommer igjen hver høst, og vi vet hva vi skal gjøre og setter stor pris på det.

Jula har ellers siden eldgammel tid vært et mål for matauk, som jakta jo også er. I gamle dager var det veldig viktig å brygge øl til jul. Man slaktet dyr om høsten spesielt med hensyn på å ha rikelig og god mat til jul. I førkristen tid feiret man vinter-solkverv, med midtvintersblot, store familiesamlinger og mat av alle slag. Vi skaffer fortsatt spesiell mat akkurat for jula, som juletorsken, julekveita, pin-nekjøttet, ribba og lutefisken. Sånn blir det at for oss er matauken og jakttradisjonen beslekta med jula, som en god og viktig tradisjon.

Jaktlaget har holdt sammen med stort sett samme folkene i 19 år nå. Alle er blitt "litt" eldre, og noen liker ikke å løpe om kapp opp til Ytterhammen lenger. Ungdommer er etter hvert kommet med, og vi håper de vil de føre tradisjonene videre. Totalt har vi i de 13 årene vi har vært på Virak tatt med 82 elger hjem, til glede og nytte for familiene våre. Kanskje har vi i så måte også hindret noen bilulykker.

Dette året ble situasjonen svært spesiell da vi en av de siste dagene i jakta fant ei elgku som hadde vært død en god stund i valdet. Vår første tanke var om dette kunne være den mye omtalte CWD-sykdommen, som kan ramme hjortevilt, og som er svært fryktet. Viltmyndighetene ble straks varslet, uten at det ble funnet noe som tydet på avmagring eller utmattelse i dyret.

Da vi var på vei hjem den helga, fikk vi melding om at ytterligere ett dødt dyr var funnet i valdet. Da ble saken selvfølgelig enda mer alvorlig, og Mattilsynet og Viltnemda undersøkte dyrene. Veterinær fant angivelig skuddskader på begge. For oss var dette sjokkerende og ubegripelig. Vi håper at myndighetene finner ut av hva som har skjedd slik at rykter og snakk kan erstattes med fakta.

Vi har hatt det fint på Virak i mange år. Vi har fått dyrke vår jakttradisjon, med godt utbytte, og har

fått med oss utallige flotte naturopplevelser. Nå skal hver enkelt av oss feire julen med familie og venner slik vi alltid har gjort. Og så vil alle vi på jaktlaget ønske alle dere på Virak ei fredfull og god jul, - og et godt nytt år! Pass godt på elgene på Virak for oss til neste høst!

Alle veier fører til noe

I vinter var jeg delvis sykemeldt i en periode, samtidig som jeg fikk utskrevet daglig trim på «blå resept».

Når jeg i tillegg ikke kan fordra å ferdes til fots langs E6, var det bare en ting å gjøre. Jeg utforsket de stiene jeg kjente til, fra parkeringsplassen oppe ved kirkegården, og jeg gikk så langt dagsform og føre tillot. Senvinteren eller tidligvåren er ei fin tid å lete opp gamle stier, for da ligger vegetasjonen nede, og stien ligger som ei hvit stripe med barmark på begge sider.

Jeg oppdaget stadig nye stier, og nysgjerrigheten grep meg. En dag skulle jeg bare rusle et lite stykke forbi Banmyra, men turen kom fullstendig ut av kontroll. Jeg visste ikke ordet av det før jeg var oppe på Hammarstorhågen. I stedet for å gå tilbake samme vei jeg kom, måtte jeg selvsagt utforske den bratte stien som gikk ned på baksida, og da jeg kom ned til E6, ble jeg likevel nødt til å traske på trafikkert asfalt, for jeg hadde ennå ikke oppdaget den stien som går fra Brubakken og opp mot Storhågen.

Til min store glede har jeg funnet ut at man kan gå

sammenhengende på god sti og vei fra Indregard til Storelva, og med litt utagerende skogsvandring kan man gå enda lenger. Det er mange mulige veivalg opp til Helligdagsvatnet. Fra mitt eget hus kan jeg gå rett inn i skogen, under høyspentten, «inn i granskauen» og deretter inn på stien og videre dit nesen peker. Jeg kan gå og fundere på hvorfor Banmyra heter Banmyra. Er det fordi den blir skøytebane når vinterisen legger seg, eller ligger det ei historie gjemt i navnet, knyttet til et lite barn? Jeg trækker på gamle steiner og røtter og funderer på hvem som har gått her før meg. Hva het de, hva tenkte de på og hva holdt de på med? Hvem var de første som trasket langs disse stiene, og når gjorde de det?

Det er mange spennende navn å fundere over. Noen har en religiøs klang: Helligdagsvatnet, Paradishågen, Himmelhågen og Kjerkesteinen. Andre navn forteller om tidligere tiders dyreliv, som Bjørnbåsen. Noen navn beskriver landskapsformer, som Bratåsen og Kråbakkan. Andre navn kan man bare undre seg over opprinnelsen til, som Nisjedalen og Storsjedalen.

Tankene vandrer fritt, og sinnet faller til ro når man går slik mellom trærne eller oppe på fjellet. Finner du en sti du ikke kjenner, så utforsk den. Det er gratis, og du trenger ikke resept for å gjøre det. Men du må være forberedt på å gå langs E6 når du skal heim igjen.

Trond

Nytt uthus

Hos Torfinn og Gunn ved elva kom det opp et nytt rødmalt uthus i sommer, på samme plass som det gamle stod. Vi i Austavinden regner med at det gir plass til litt av hvert, ikke minst husrom til mange små og store nisser.

Skileik og påskemoro

Som sikkert mange vet, er jeg oppvokst på Espenes i Dyrøy kommune. I bygda har vi et bedehus som engang var skole i bygda. Naboeiendommen heter Forhåpningen, og dette er et jorde hvor det aldri har vært bygd. Lenger bort ligger eiendommen Løkken, som er en ærverdig gammel gård.

Hver påske bruker folk i nabolaget å bygge en svær spretthopp på den ubebygde eiendommen og

forlyste seg med skileik og moro. Siden eiendommen ligger mellom bedehuset og Løkken gård, og siden det dreier seg om en skikkelig spretthopp, har de gitt sammenkomsten navnet «Himmelspretten i Gudsløkka».

Trond

Trykking på skinnfell

Den 6.-8. mai ble det holdt et kurs i trykking på skinnfell på grendehuset.

Det var i alt 15 deltakere på kurset, og det var flere interesserte, som gjerne ville vært med, men var for sent ute. (Vi håper å få i gang nye kurs i syng og trykking senere, da gymsalen på grendehuset er perfekt til det bruket.)

Det var samme kurslærer denne gang, som da vi hadde sykurset. Ingrid Strand jobber på Nord-norsk pensjonistskole på Sømna, og reiser rundt i Nordland for å videreformidle kunnskap om trykking og syng på skinnfell.

Symbolikken i tegnene, som brukes til trykkingen, er den samme verden over. Det er funnet trykkblokker så langt tilbake som førkristen tid. Det tidligste symbolet er funnet i en grotte i Frankrike og

Symbolene på fireskinnfellen er nederst ei sol, et maistrykk fra Mexico. Det rektangulære trykket skal beskytte brukeren og er kopiert fra en blokk som er funnet ved Frostisen i Skjomen. Deretter er det en hest, så kommer to moder jord og over det planter. Øverst til høyre er Irmen, et tegn på dyr med horn som går utover.

er over 2000 år gammelt.

Det er fem ulike symboler som skal være på

en fell. Hvis du skal trykke på ett skinn, står man mye friere og kan bruke det man ønsker. Så snart to eller flere skinn blir sydd sammen er det en fell, og da er det tradisjon å trykke ed symbolene som beskrives her.

Moder jord er det første symbolet og står for fruktbarhet og liv. Det forestiller en ferm kvinneskikkelse hvor brystene er det sentrale.

Sola er det andre symbolet, og finnes i utrolig mange varianter, som gir varme, lys og liv. Svastikaen, eller solkorset, er det eldste solsymbolet som er avbildet. Den Egyptiske utgaven, Skarabeen, hjelper sola over himmelranden.

Planten er det tredje symbolet, og kommer opp fra moder jord. Den hellige planten gir frø til alle planter. Yggdrasil har toppen i oververden og røttene i underverden. Aska stammer fra Norrøn mytologi, for under røttene sitter Nornene og spinner skjebnetrådene.

Vannet er det fjerde symbolet og har ofte border som viser bølger. Trykk av fisk er også et vannsymbol, som skal beskytte de som bruker fellen. Vann gir liv og fruktbarhet.

Dyret er det femte symbolet og står for de som lever på jorda. Her sto dragen sterkt. Etter kristninga ble dragen gjort om til en løve, da dragen var et hedensk symbol. Hesten kom inn etterhvert og er brukt i mange hundre år. Mennesket er også en del av dette symbolet.

Det er og noen tilleggssymboler til de fem viktigste. Fugler er gjerne fra det området fellmakeren kommer fra. Skarven er sentral i symbolikken på kysten i nord. Fuglene kommer med personlighet når en blir født, og brukes gjerne på skinn til barn. Hanen symboliserer årvåkenhet. Border og knuter er evighetssymboler, som den gordiske- eller keltiske

knute, som er lukket. Hvis du følger linjene er det ingen utgang. En evighetsbord må avsluttes hel, hvis ikke renner evigheta ut.

Den første kvelden av kurset gikk til teori, og det er interessant å høre på Ingrid når ho kommer med historier fra mange år tilbake og frem til nå. Det er spennende å starte på trykkinga på en fell, for du vet aldri hvordan den blir. Mønster forandres underveis og blir til etter innfallsmetoden. Noen er så strukturert at de har alt klart i hodet sitt og gjennomfører det.

Det er sosialt og trivelig, og veldig artig å se andres arbeider. En får inspirasjon til egne ting og blir hekta på skinn. Ingrid hadde med ca 50 skinn, og alle ble solgt, så det er noen prosjekter på gang. Min svigersønn fikk et stolskinn i 50-års gave og det er populære gaver. Vi har fortsatt å ha skinnfellkvelder den første mandagen i måneden og treffes på grendehuset.

Toril.

Strikkekafeen

17. september prøvde Anita Jensen, Anita Solum og Elisabeth Normann seg på strikkekafe. Til tross for fantastisk høstvær og mange andre arrangement i bygda kom det ca 40stk. Vi hadde salg av kaffe og kaker og Ellen fra revehiet garn og hobby solgte garn, såper, te o.l. Trivelig tilstelning, dette må gjentas.

Melangenhytta

Den gule åttekantige hytta i skogen, like bortenfor Brubakken, kjent som Melangenhytta, har fått nye eiere. Hytta som tidligere tilhørte Per Almar og Grete, tilhører nå Per Almars søster Liv og hennes datter Anne Andreassen. Anne og Liv som bor sørpå var å se på julemessa på Virak i år. Vi håper at hytta vil gi dem flere hyggelige Nordlandsbesøk i kommende år.

Gammelhuset på Lillevolden får nye eiere

Det hvite gammelhuset som har vært i hende på Grete og Jens Røttingen og Bjørn og Erling Holmefjord (sønnene til Elin Holmefjord), skifter eiere ved nyttår. Nye eiere blir Sølvi og Anders Øgsnes. Vi

håper det blir folk å se på Lillevolden, både sommer og vinter.

Reisebrev fra Færøyene

I august reiste jeg til Torshavn på Færøyene i embeds medfør. Jeg hektet på noen feriedager, og det ble derfor tid til ei lita uke på den spennende øygruppa.

Jeg skulle egentlig reist Evenes – Oslo – København – Færøyene, men innkommende fly til Evenes var tre kvarter forsinket, så jeg rakk ikke Københavnflyet. Jeg ble derfor sendt via Billund til København. Etter en lang og omstendelig flytur ankom jeg Vagar flyplass i storm. Det regnet vannrett og blåste så flyet ristet, da vi løp fra flytrappa og inn i avgangshallen. Jeg sto ved bagasjebåndet og ventet – forgjeves. Da jeg gikk bort til informasjonen, spurte de om jeg heter Trond Østrem. Jeg bekreftet. Bagasjen din er i København og kommer i morgen, fikk jeg vite.

Dagen etter var været strålende, og paraplyen lå nedpakket under resten av oppholdet. Jeg dro til universitetet og møtte mine forbindelser der. Det er ikke tull! Færøyene har faktisk et lite universitet med forskning på

marinebiologi, geologi, vær og vind, for å nevne noe.

Siden var det tid til å utforske Torshavn. I sentrum er det smale veier på kryss og tvers, og ikke en eneste nitti graders vinkel å oppdrive. Denne

Olavskirka og Kirkjubøurgarður med ruinene av Magnuskatedralen i bakgrunnen

gamle middelalderbyen har vokst organisk fra norrøn tid og fram til i dag, med den gamle festninga og den strømlinjeformede Smyril-terminalen side om side.

Midt i Torshavn er det en stor park med frodig vegetasjon og ei idyllisk lita elv som renner gjennom skogen. Viðarlundin heter parken, og der finnes både edelløvtrær og et rikt fugleliv. Færøyene har et mildt og fuktig klima, og jordsmonnet er frodig. Det er ikke på grunn av klimaet at øyene er uten skog, men på grunn av sauene. Det er 70000 sauer og 50000 innbyggere på øygruppa, noe som tilsvarer 1,4 sau per innbygger.

Torshavn har to småbåthavner. Midt mellom havnene stikker Tinganes ut som en finger, og ute på dette neset ligger det gamle tingstedet med sine ærverdige gamle trebygninger, og her holder dagens Allting sete. Færøyene hører til Danmark, men har delvis selvstyre.

En times busstur fra Torshavn ligger Kirkjubøur. Denne lille bygda var engang erkebispesete, og her fins ruinene av den gamle Magnus-katedralen som skriver seg tilbake til Magnus Lagabøtes tid. Her ligger også den enda eldre Olavskirka, ei lita kirke oppkalt etter Olav den hellige. På Kirkjubøur ligger også Kirkjubøurgarður, som er et gammelt høvdingsete, og den eldste delen av bygningen, Røykstovan, ble ført opp på 1000-tallet. Jeg ruslet

Denne åpningen gikk vi gjennom med en 50 fots båt

ned til det historiske stedet i et fantastisk lys og paserte blant annet en trebåt «på rot». Det er altså ikke bare nordmenn som har evigvarende båtprosjekter i hagene sine.

En av de siste dagene dro jeg til vestkysten, til et sted som heter Vestmanna. Færøyene består av 60 millioner år gamle vulkanske øyer, og utenfor fisk-eværet Vestmanna ligger Vestmannabjörgini, hvor Atlanterhavet har erodert landskapet med trange keiler og dype huler. Jeg hadde bestilt en guidet båttur, og vi gikk mellom høye klipper og gjennom flere meter lange grotteganger. Hundre meter over

oss så vi saueflokker som beitet oppe i de stupbratte liene. Dyrene er skapt for å gå i slikt terreng, og det er svært sjelden de faller ned. Hvis det skjer, er det 69999 sauer igjen, noen som tilsvarer 1,39999 sauer per innbygger.

Heimturen forløp uten problemer. Jeg slapp å reise om Billund, og bagasjen ankom Evenes samtidig med meg. Færøyene var et hyggelig bekjentskap, og reisemålet anbefales på det sterkeste.

Trond

Kulturminnedagen

Hvert år tar Norsk kulturvernforbund initiativ til at det blir arrangert Kulturminnedager rundt omkring i det ganske land.

I fjor ble Kulturminnedagen i Narvik holdt på Forselv, ved helleristningene der. I år ble kystkulturen lagt til grunn, og Narvik kystlag og Ofoten slekts- og historielag sto sammen som arrangører. Stedsvalget blei Stornaustet her på Vidrek, og dagen 17. september.

Vi var særdeles heldige med været da fembøringer og kutteren Ariadne ankom og tok med mange unger og voksne på seiling og fiske-aktiviteter. Rundt naustet var det servering og møteplass for de som holdt seg på landjorda. Martin fikk med seg en flokk på vandring til steinalderboplassen på Nisjedalshågen og vikinggravene på Fenes. Torje Johansen

fra Nordnorsk metallsøkerklubb tok med en haug unger og noen voksne på metallskattejakt med metallsøker rundt tomte til gammelhuset på gården. Utover dagen blei det foredrag i Stornaustet. Anders kåserte om bygginga av naustet og om jektefarten i gamle dager, og Martin fortalte om sorger og gleder på gamle Vidrek.

Samtidig var Fotogalleriet på Nøisomheten gård tilgjengelig for besøk og salg, og på grendehuset pågikk Strikkekafeen denne dagen.

Arrangørene og de vel 50 som kom på arrangementet var godt fornøyd med dagen, og tanken om å gjenta og videreutvikle suksessen neste år blei lansert. Så får vi se ka det blir til.

Martin

Sorger og gleder på gamle Vidrek

Av Martin Indregard

I 1674 ga Tomas Kingo ut ei salme som begynte slik:

Sorgen og gleden de vandrer til hobe,
Lykke og ulykke ganger på rad.
Medgang og motgang hverandre tilrobe,
Solskinn og skyer de følges og ad.

Og man skal ikkje leite lenge i gammel historie før man finn eksempla på sannhet i Kingo sine ord: det var kort veg frå glede til sorg, og stundom omvendt også. Her er noen tilfella eg presenterte i eit kåseri under Kulturminnedagen i Stornaustet i haust. Eg begynner med Ellen Leth Ravn Hartvigsdatter, som er stammora til Ravn-namnet her i bygda. Ho var fødd i 1792 på Ramnes, ytterst i Ramsund, og gifta seg i Råna med den 20 år eldre Ole Amundsen.

Då Ole døde i 1831, satt Ellen igjen som enke med 7 barn, og gravid med det åttende. Og sjøl om gården i Råna var bra, med laksefiskerett i tillegg til jorda, og endå den eldste av ungane var 20 år, var det vanskelige tider for Ellen, som då var 40 år.

I Mellastua på Vidrek bodde på denne tida Knud Olsen Aas. Han var 39 år og siste generasjonen av jektskiparslektene her i bygda, son av Ole Knudsen. Jektefarten var gått i stå, men Knud satt likevel bedre i det enn de fleste. Men i 1833 døde kona hans, Birgitha. Det tok 3 år før enkemannen Knud og enka Ellen i Råna hadde funne sammen.

I august 1836 gifta de seg. Høgst sannsynlig hadde Knud då bygd nytt hus for å ta imot Ellen og barneflokken fra Råna, og det er den Mellastua som står der den dag i dag. Året etter fødte Ellen en sønn, Barthold Knudsen. Alt var fryd og gammen. Men lykken tok en brå slutt to år etter, i april 1839, då Knud og den 24 år gamle sonen Ole frå første ek-

teskapet hans kollsiga på Ofotfjorden. Begge drukna. Ellen var enke igjen, 8 år etter første gongen, og berre 3 år etter giftemålet med Knud.

Det var nok til hjelp at ho denne gongen hadde mykje hjelp av de eldste ungane. Serleg sønnen Hans Ravn Olsen (14), som snart blei den som tok over drifta av gården. Ellen levde likevel sine siste år hos slektningar i Håkvik, der ho døde i 1864.

Øllegård Olsdatter var veslesøstera til Knud Olsen Aas. Ho var fødd på Vidrek i 1798. I folketellinga i 1801 var ho ei lita jente på 3 år i huslyden til faren, jekteskipparen Ole Knudsen. Og det var en stor huslyd: heile 22 personar bodde då på Mellavåga. I 1819 gifta Øllegård seg med John Nilsen i Litje-Håkvik. (Det er gården på austsida av den no nedlagte butikken, kjent som Løvold-gården i dag.) John, som var 15 år eldre enn henne, hadde vore gift før. Øllegård og John levde sammen i 20 år. De var leilendingar de første åra. Men i 1833 såg de seg råd til å kjøpe gården for 100 spesiedaler og bli sjøleigandes bønder.

Slik gikk det til 1839. Då døde John (66), og Øllegård satt igjen som enke med 9 barn mellom 19 og 4 år.

To år etterpå begynte bygginga av ei ny kjerke på Ankenes. Det er den 8-kantige som står der fortsatt. I snekkarlaget som jobba med kjerkebygget var det et par unggutar frå Sømna (Brønnøy) på Helgeland, to brør, Andreas og Nils Rafaelsen. Korsen Øllegård (43) blei kjent med Andreas (24) veit vi ikkje. Kan hende leigde brørne husvære i Litje-Håkvik, eller kanskje det oppsto en romanse på kjerkebakken. Resultatet var i alle fall at Øllegård og Andreas fann kvarandre og gifta seg 7. november i 1842, då kjerka sto ferdig. Ka kommentarar bygda og familien hadde til at 9-barnsenka gifta seg med ungguten Andreas, er det ingen som veit i dag. Men noen løfta øyenbryn var det vel. Den nye stefaren til 9 var berre så vidt eldre enn Øllegård sine eldste.

Men lykka varte berre i 8 månader denne gongen. Den 16. juli 1843 døde Øllegård, trulig i barselseng – ho etterlot seg ei nyfødd dotter. Men det gjekk bra med barneflokken etter Øllegård. Andreas aksla ansvaret, tok over gården og fortsette som stefar for den store barneflokk. Han gifta seg på nytt med nabodattera, fekk etter kvart sjølv en stor barneflokk i Håkvik, og levde som en hedersmann til han døde i 1871.

Den eldste sønnen til Øllegård, Ole Nikolai Johnsen, tok over en del av hennes farsgård på Vidrek. I jordskiftesaka her i 1845 finn vi Ole som part, men

representert av naboen og onkelen Gabriel Nielsen, Håkvik, fordi Ole var «mindreårig». Han var 24 år, men myndighetsalderen i «formuesaker» var den tida 25 år. Ole gifta seg med Elisabeth Gabrikke Hansdatter frå Lenvik i Bogen, og de to flytta ca. 1848 til Nervåga på Vidrek og det som no er Kongsbakk- og Indregard-marka. De fekk 3 barn: Øllegård, Nils og Hans. Så slo ulykka til.

En dag rett før jul i 1855 var Ole på vedhogst i Krådalen. Då det begynte å skjømmes kom hesten til gårds, med sundbrotne skoklar slepande etter seg. Folk sprang oppover og fann Ole ihelklemd under et stort vedlass som hadde velta over han då den eine sledemeien kjørte over en litt stor stein. Ole blei berre 34 år, og enka var 32.

Elisabeth satt som enke i 2-3 år. Så fridde en kjenning frå Bogen, Andreas Hall Hansen (30). De to – som er oldeforeldra mine – gifta seg rundt 1858 og fekk etter kvart 5 barn. Men også her slo sorgene til. En dag i 1869 sigla Andreas heim til Bogen, og med i båten hadde han Øllegård (20) og 8-åringen Olaus, som alle sa var en sånn gjæv glunt. Veret var fint, men likevel fekk de ei vindrosse då de var rett utafor Forra, og så kraftig var den at båten trilla og alle tre hamna i fjorden. Svømmeferdighetene var dårlige, men Andreas klarte å holde tak i kvelven med ei hand, mens han med den andre gjorde alt han kunne for å nå tak i ungane. Han klarte å få tak i det lange håret til Øllegård og drog henne opp til seg. Men det var grenser for ka han kunne berge med en arm, og Olaus blei borte i fjorden. En mann på Forra hørte naudropa og kom til unnsetning, og slik berga de to på kvelven seg.

Når Andreas mange år etterpå fekk spørsmål om korsen det var å miste sønnen Olaus, svara han: «Det var fælt. Men det hadde vore mykje verre å komme heim med sin eigen unge og ha mista stedottera.»

Vi får stanse der. Men i et seinere Austavinden skal eg følge opp med fleire eksempel på korsen sorg og glede kunne vandre til hope på gamle Vidrek.

Nøisomheten gård

I sommer kunne veifarende langs E6 kaste blikket på noen skilt i veikanten, med informasjon om ei fotoutstilling i fjøset på Nøisomheten gård. Etter hvert kom det også opp et banner på fjøsveggen.

Kristel og Hans har gjort øvingslokalet om til utstillingslokale, selv om det fortsatt er plass til sang og musikk. Fjøsvinduet mot fjorden er atter synlig, og dette smårutete vinduet slipper dagslyset inn på en behagelig måte.

På veggene henger dyrebilder, landskapsbilder og andre bilder som til dels har et historisk preg over seg. I tillegg er det utstilt gamle bruksgjenstander, og den mangeårige filmproduksjonen til Hans ligger også ute til salg.

3. august var det åpning med sang og bålcaffe. Senere i høst har det vært arrangert en visekveld. Turister og andre interesserte har slengt innom. For øvrig har NRK Nordland besøkt stedet, og Fremover hadde en reportasje tidlig i høst. På nyåret blir det villmarksaften med visesang, og da vil Hans presentere sin nye film «Nordkalotten».

Jeg har flere ganger vært innom «fotofjøsen», og det vanker alltid prat og en kaffeskvett. Nøisomheten gård er vel verdt et besøk.

Trond

Kveldsstemning over gården

Bålcaffe på åpningsdagen

Naturfoto og bruksgjenstander i skjønn forening

Sommerliv på hytta

Idun Gya

Da Torgunn spurte om jeg kunne levere stoff til året Austavinden sa hjertet mitt straks JA!... men hodet 'tvilte', og dermed glemte jeg avtalen.

Heldigvis ringte ho meg opp igjen! Og ettersom jeg er i alderen da man går i barndommen er det de årene som dukker opp når jeg ser tilbake på mine nesten 77 somre her; - ett eller to år var jeg muligens opptatt med studier/jobb, men ellers... ..

Her står Hytta, «Heimly», framst i alle erindringer, - med besteforeldrene som bygde den ut på 1920-tallet på oldefar Arnt (Grønvold) si jord, - alle åren, med med ho Amalie og han Johannes, med mor og far - og de siste 45 årene med familien vår. - Somrene i barndommen var lek og frihet, sol, - bestandig! - og badeliv og fiske med morfar. Men selv som barn registrerte jeg at det ble jobbet! På jordene, i skogen, i åkeren, i fjøset, på havet! ... Alle var i arbeid: voksne, barn, gamle - hele tida. Bygda var et levende, travelt samfunn!

De seinere årene har bygda endret seg, både med boliger og med 'beboere. De gamle er gått bort, vi finner de fleste på den vakre gravlunden vår... og VI er nå 'De Gamle'! Lenge sto mange av husan tomme, men så begynte folk å flytte hit! Både etterkommere av de tidligere eierne, men også flere 'helt nye'. Det ble ført opp bygninger, gamle ble vølt og stelt; - nå er det ny giv i grenda! Ganske så internasjonal befolkning er 'vi' også nå! Ettersom gårdene ikke drives lenger, så er 'nykommerne' stort sett pendlere; greit det, med varme biler og gode veier...

Skolen er fortsatt hjertet i bygda. Der samles innbyggerne: til større 'sesong-fester, men like viktig; som arena for husflid, barne-treff, trim og møter. Der sparket sønnene våre fotball på skoleplassen - barnebarna har vært med i leike-grupper... - Da jeg var barn, var der også badstu' i kjelleren; - så deilig! - etter somrene da lauging (og klesvask) ble avsegstyrt i Storelva, dit vi dro med hest og kjerre, kjøttsuppe i spann og vasketøy/såper og 'skift' i bylter.- Heldagsjobb!! Og kaldt....

Så var det minnene: - og ho Ann Elise står sentralt fra første barneårene. Da leika vi i Øverstugården som mors morfar, Oluf, dreiv og som sønnen Karl så overtok - Der hoppa vi i høyet. Vi lekte med dukkene våre (- og 'melka' til dem, dersom det sto ei hjemmeku på båsen...) Ved kjøkkenbordet spøkte 'onkel' Karl og dro artige historier; - mens snille 'tante' Gudrun stelte om oss, med brødsriver

og omsorg. Jeg mener å minnes at det var mye musikk og sang i gården, også. - Så var naturligvis Ann Elise med søsken travle i potetlandet og høyonna, der også jeg 'deltok'...så lenge jeg syntes det var morsomt.

- Nå, etter mange forandringer, er Øverstua nydelig opp-pusset og ivaretatt av Oddvar og Gunn/ familie; den ligger som et smykke ved E-6'en. Også på Grønvold var det mye musikk! - 'Onkel' Deberg rusla trygt rundt på tunet, og morfars søster, Agnes, hadde de vakreste silke-valmuer plantet på tørkeplassen! - Jeg og Sigmund var nær i alder; vi lekte '91 Stomperud', husker jeg, oppe ved sommerfjøset - og gårdskatten Snorre var 'generalen'! Jeg fikk også sitte på i kjerra når han skulle med hesten bort i bygda... (Da 'onkel' Deberg skulle begraves forsvant vår (den gang lille) Arne noen timer...og forklarte etterpå at han hadde vært «på gravlunden 'lamme han onkel, så han ikke sku' ligge der aleine» etter at gravferdsgjestene dro....)

Sønnen, Arthur, drev, og holdt gården i stand etter foreldrene så lenge han var aktiv og arbeidsfør, - så overtok Dagfinn den som feriested - med godt stell og vedlikeholdt - fram til de avviklet i sommer. Og vi var spent hva som skulle skje videre. Salg ble avholdt, og tenk; - nå bor der en hel engelsk storfamilie! Vi gleder oss til å hilse på dem til sommeren; vi er jo 'under' gården, - og er veldig glad for at det nå kanskje også blir litt 'dyre-liv' i oldefars fjøs. - Og Ingebjørg er ikke minst lykkelig; LYS, i bygda i mørketida!!

Ny verdensborger

Den 19.06.2016 blei ho ho Thale Alvilde Bjerkehlund født på Narvik sykehus. Ho va 50 cm å 3560gr. Tilde Sofie å ho Tuva Lovise er stolte storesøstre tel ei glad å fornøyd lita frøken, å vi er lykkelige føreldra tel enda ei herlig datter. Sissel M. Evensen og Øystein H. Bjerkehlund.

Fugl Fønix reiser seg fra asken

Båsen-huset er borte for alltid, men i sommer og i høst har vi i nabolaget kunne glede oss over at det nye Monica-og-Totto-huset tar form.

Det er riktig et statsbygg, og det gir virkelig mørketidsstemning å se det hvite huset med gult og blått lysskjær gjennom vinduene fra arbeidslampene innenfor.

Husbranner er dramatiske hendelser, og vi får håpe det er svært lenge til den røde hane er på ferde igjen her i bygda. Midt oppi all galskapen, kom det noe godt ut av det som hendte. På samme måte som Fugl Fønixs reiste seg fra

Stemningsfullt og innbydende i mørketida

Stilig trepanel både på golv og vegg i stua

asken i ny og bedre utgave, er det vel ingen tvil om at det nye huset både er bedre og mer praktisk enn det som brant.

Nyhuset tar stadig form, og jeg tør nesten påstå at det har bygdas tøffeste stuegolv. Snart er stue, kjøkken, bad og et soverom ferdig, og da er det ikke utenkelig at familien Hansen/Solberg kan feire jul i nyhuset. Enten det blir jul eller nyttår, vi ønsker dem varmt velkommen tilbake til bygda.

Trond

Bryllupssalme...

Dette er ei lita historie fra gamle dager, da Landstads Reviderte Salmebok var vanlig i norske kirker.

Under en brudevielse skulle presten annonsere salme nr. 717, I bygge skal huset, som er ei tradisjonell bryllupssalme. Han kom i skade for å annonsere nr. 617, som ikke er ei tradisjonell bryllupssalme! Her er et lite utdrag:

*Hjelp! Herre hjelp meg, sjå, no gjeng eg under!
All von om livet no er sprengd i sunder,
Min Gud, min Gud, å frels meg no i nåde
Frå djupsens våde!*

Eg gjeng fortapt! Nei, nei, det måkje henda!...

Eg er so ung, eg vil so gjerne liva...

Der slutter historia, og vi får aldri vite om brudeparet tok beina på nakken eller om de «sto han av».

Trond

Lys på kirkegården

Mørketida er igjen over oss, og overskrifta burde heller vært «Mørkt på kirkegården».

Selv om jula bringer med seg tenning av lys og lykter på gravlundene, er det svært mørkt der oppe på denne årstida. Det har det vært i årevis. Det har lenge vært en lysstolpe ikke langt unna klokketårnet, men i skrivende stund er det faktisk ikke lys i den heller. Jeg tipper det blir lys i stolpen igjen hvis lyspæra byttes.

Når det gjelder lys på kirkegården derimot, utgjør nok dette større utfordringer. Etter å ha tenkt på dette noen år, ringte jeg til daglig leder i kirkelig fellesråd, også kalt kirkevergen, Øystein Paulsen. Joda, det er fellesrådet som har ansvar for lys på kirkegården og bør sørge for det. En søknad bør derfor rettes dit. Budsjett for 2017 innebærer visstnok et krevende år budsjettmessig, men kanskje 2018 kan åpne for muligheter.

Han kunne i mellomtiden råde oss til å gjøre som Hergot gravlund; gjøre en dugnadsinnsats der vi samler inn penger og se hva vi får til. Jeg ser den, men umiddelbart svarte jeg at dette er bra tullete da Narvik og tettbygd omegn i utgangspunktet har mye større muligheter for pengeinnsamling og

dugnadsinnsats enn oss. Likevel er det disse plassene som har lys på kirkegårdene. Dette samtykket han i, men tilføyde at dugnadsinnsatsen er mye større på bygda enn i byen.

Når det er sagt, bør vi kanskje utforme er søknad og sende den inn da vi vet at dette tar tid. Uansett bør vi møtes og høre om vi har et felles syn og ønske i denne saken. Personlig synes jeg det hadde vært fint med noen lyspunkter oppover kirkegårdsveien også.

Med litt pellementmakeri kunne vi strekt kabel/ledning fra strømpunktet midt på kirkegården til en stor hesjestaur vi skrur fast ei lyspære på. Rettlinjer og lovligheta av det, er vel ei anna side av saken

Inntil videre får vi fortsette å bruke hodelykter og billys mens vi besøker kirkegården på denne tida.

Ei lys tid ønskes alle fremover! NB! I lesende stund har sola snudd.

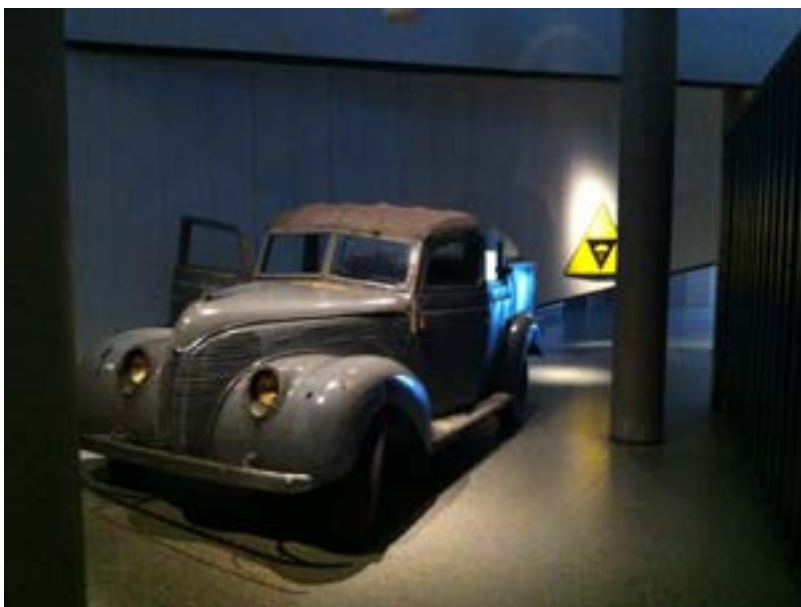
Torgunn

Per sprengar på museum

De som husker 1950-åra på Vidrek drar nok kjensel på bilen her. Det var far min, Andreas Indregard, sin bil som var i flittig bruk fra 1946 til 1957, i ei tid da det nesten ikkje var andre bilar i bygda.

Andreas hadde en Ford V8 før krigen, men den blei rekvirert av norsk militærvesen og forsvann i 1940. Etter krigen fikk de som hadde mista bilane sine på dette viset komme til Elvegårdsmoen og velge seg en av de bilane tyskerane let etter seg. Bilen pappa kom heim med var også en Ford V8, der toppen var skoren av og erstatta med bøyler og presenning-kalesje. Han hadde vore brukt til ordonnansbil under krigen. Bilnummeret blei registrert som W 4896.

Vi døpte han «Per Sprengar» (det er visst gått av moten å gi bilane egne namn?) Pappa brukte han for det meste til pendlingskjøring mellom Vidrek og Narvik. Men etter at han rigga til ei høyvogn med korte skoklar som vi kunne stikke inn i bagasjerommet, og ei kjettingstropp rundt hengar-kroken, kunne vi ta bilen i bruk i høykjøringa om sommaren. (Vi hadde ikkje traktor).

Per Sprengar, et eksempel på «hybrid krigføring» under 2. verdenskrig.

For å få de store høylassa opp låvebrua og inn på høyloftet i fjøsen, rigga pappa til eit sinnrikt opplegg: Vi festa et langt tau i bakenden på høyvogna. Tauet gjekk først til ei blokk innerst på låven, deretter ned låvebrua til ei ny blokk, og derifra til kroken på Per Sprengar. Når pappa så kjørte fram med bilen, drog det høylasset opp og inn på låven. Men forutset-

ninga var at noen styrte høyvogna med et fast grep i skoklane. I mange år var det mamma sin jobb. Det blei noen komiske episodar av dette. En dag var en bymann på besøk på kjøkkenet på Indregard då vi kom kjørandes med et høyllass. Då vi hadde rigga til tauet og fått bilen i posisjon, ba mamma mannen vente et øyeblikk, sprang ut og tok styringa over skoklane. Bymannen, som frå kjøkkenvinduet ikkje kunne sjå noe av tau-systemet i brukte, blei heilt vettskremt då han såg den spinkle ungkona som med rå muskelkraft skauv det ovstore høylasset oppover låvebrua og inn på låven, lett som ingen ting. Men vi ungane syns etter kvart det var heller flaut

med en sånn kalesje-bil. Så da pappa i 1957, trass i bil-rasjoneringa, fekk kjøpe ny bil – en Ford Consul – var det ingen som sørga over at Per Sprengar blei pensjonert. Han sto likevel i vedsjåen i over 40 år og var lekebilen til fleire generasjonar med ungar. Så selte eg han til Jan W. Carlsen. Til slutt har han hamna på ny-museet i Narvik, der han er et eksempel på hybrid-krigføring (blanding av militær og sivil krigføring) under 2. verdenskrig.

Martin

Petra

Vi har ei huskeytispe på 14 måneder, og ei katt som snart er 16 år. De går sånn noenlunde overens, men Petra, som er hund, blir for ivrig med Mygga, som er katt. Så lenge Petra er rolig går det bra, men ho har så lyst til å leke med katta. Det er ikke Mygga interessert i og da blir det kræsj og vi måtte en tur til dyreklinikken med Petra, da katta traff henne i øyet med ei klo. Nedre blinkhinne ble revet opp og veterinæren måtte klippe bort over en cm av den. Øyet var heldigvis like helt så ho berga synet. Petra har vært mye syk og de lærde finner ikke helt ut av det. Ho har vært til undersøkelser på dyreklinikken både her og i Tromsø. Når alle prøver er besvart og

alle undersøkelser er gjort, håper vi får vite hva som er i veien og kan få henne frisk. En av periodene hun var skikkelig dårlig, kom Mygga inn med ei mus og la den på golvet til Petra. Vanligvis gir hun ikke slipp på fangsten sin så lett, men det var tydelig hun syntes Petra trengte litt oppmuntring. Matløsta var imidlertid borte, så den felles matmora fikk æren av å kaste musa ut. Så innerst inne bryr de seg litt om hverandre likevel og merker fort om det er noe galt med samboeren.

Toril

Sudoku

		7	3			2	1	
							9	
		6		4				
				3				5
1						8	2	
	5			9		1		
	9			5				
2	8				9		7	
			1					3

Quiz

1. Hvor høy er Råntinden?
2. Når ble grendehuset bygd?
3. Når ble grendelaget stiftet?
4. Når ble Skjombrua åpnet?
5. Hvor lang er Virakelva fra E6-brua og opp til dammen ved Hammarvatnet?
6. Hvor mange i bygda heter Anita?
7. Hva betyr navnet Anita?
8. Hvilken kake med fyll er oppkalt etter en hærfører?
9. Hva het denne hærføreren?
10. Hva ligger høyest, Jollvatnet eller Bakhammarvatnet?

Du finner løsninger på quiz og sudokuen et annet sted i bladet

Snøfall med band til Vidrek

NRK slo i år til med en ny julekalender for barn: TV-serien «Snøfall». Den ser ut til å ha skaffa seg en stor tilhengerskare på kort tid, på samme måte som julekalenderen «Jul i Svingen», «Jul i Blåfjell» og andre har gjort det før.

Og naturligvis må en god julekalender ha tilknytning til Vidrek. Kjetil Indregard har hatt en finger med i spillet her også, som dramaturg, denne gangen. Så vidt vi forstår betyr det at han har bidratt med å sette sammen en god, sammenhengende og dramatisk historie av et i utgangspunktet mer uryddig tekstmateriale.

få en noe større plass i serien enn først planlagt, med replikker i nesten hver episode. Det hører for øvrig med at Ellas mor, Ingrid-Anne, også spiller i serien, i en birolle som lærerinne. Så dette er blitt rene familiefilmen.

Vi har et bestemt inntrykk av at det ikke er siste gang vi får se Ella på TV eller film. Talentet er utvilsomt i orden. Og når vi får fortalt at Ellas har skifta framtidssyndlingsyrke i løpet av høsten, fra vitenskapsmann til skuespiller, blir vi styrka i trua på at ho allerede nå har funne veien ho vil gå.

Bestefar Martin

Hovedpersonen i Snøfall, Selma, og nissejenta Lilli

Men den som står i forgrunnen denne gangen er Kjetils datter Ella, som spiller nissejenta Lilli i serien. Ella – som fylte 8 år i 2016 – har mange ferieopphold på Vidrek bak seg i sitt unge liv. Ho er ei sprudlende jente som elsker sommerferiene her på Indregard. Ella er også glad i å jøgle og lage moro, for eksempel å lage grimaser på en selfie med bestefar (se bilde).

Høsten 2015 meldte Ella seg på en audition i NRK for rollene i Snøfall. Ho var egentlig litt for ung for hovedrollene, men kvalifiserte seg til en birolle som de lille nissejenta Lilli. Og kjapp i replikken som ho er, og sprell levende i mimikken, endte ho med å

Ellas grimaser på selfie med bestefar.

Halloweenfest på grendehuset

29.oktober arrangerte Shanny Zachariasen Halloweenfest for voksne på grendehuset der man måtte melde seg på i forveien. Huset var fantastisk pynta og vi fikk velkomstdrink når vi kom. Det ble kåret beste kostyme med premieutdeling. Utrolig mange kreative kostymer, flott dekorasjon og underholdning underveis. Ca 20 deltok. Vi håper dette kan bli en tradisjon, for det var artig.

Shanny foran til venstre og vinneren av beste kostyme liggende i midten.

Bredband

Tidligere i høst tok Monica Hansen kontakt med et bredbåndsfirma med tanke på mulig bredbåndsutbygging i bygda.

De kunne fortelle at en fibertrasé nettopp er ferdigstilt mellom Bjerkvik og Trondheim. Den følger høyspentlinja gjennom bygda. Stamfiber er eier, Signal Bredbånd er medeier, og Nordkraft er lokal representant. Signal Bredbånd har som mål å bygge ut fiber til husstander langs denne traseen – også til oss. For øyeblikket er det ikke lagt konkrete planer for vårt område.

De understreker at det hjelper å mase, og jo flere, jo bedre. I den forbindelse har Monica tatt et initiativ. De som ønsker bredbåndsutbygging på Virak, kan sende en epost til henne: monica@ascas.no

Cruisekontroll...

Kunden til bruktbilselgeren: Har du en bruktbil med cruisekontroll?

- Selgeren: Ja, kom innom om to uker. Jeg får inn en strøken bil da.

(To uker senere)

- Kunden: Nå har jeg prøvekjørt bilen, og jeg finner ingen cruisekontroll!

Selgeren: Visst pokker har den kruskontroll! Det er en kaffekoppholder ved hvert sete!

Smånytt

Anne Berit Søfteland

har overtatt hytta ved Helligdagsvatnet som i si tid blei bygd av Harry Johansen.

Trippelbursdag på Indregard

16. juli hadde søskena Martin (75), Vigdis (63) og Tore (60) slått sammen feiringa av bursdagane sine til et middels stort slektstreff på grendehuset. Feiringa gikk fint, uten mannefall eller uhell av noka slag.

Dobbelgarasje

Svein Yngve er snart i ferd med å legge siste hånd på den flotte dobbeltgarasjen han har bygd seg til den ellers imponerende maskinparken han er sett opp med.

Nye hytter på Finngamnes.

Martin har i løpet av året fått ferdigbehandla en ny reguleringsplan for hytteområdet på Finngamnes. Fra neste år er det dermed klart for at det kan bli 5 flere hytter i området enn de 9 som er der fra før.

Løsninger

9	4	7	3	8	5	2	1	6
3	2	8	6	1	7	3	9	4
3	1	6	9	4	2	7	5	8
8	7	9	2	3	1	4	6	5
1	3	4	5	7	6	8	2	9
6	5	2	8	9	4	1	3	7
4	9	1	7	5	3	6	8	2
2	8	3	4	6	9	5	7	1
7	6	5	1	2	8	9	4	3

1. 1200 m
2. 1949
3. 1979
4. 1972
5. 2,4 kilometer
6. Tre (Anita Jensen, Anita Ravn og Anita Solum)
7. Gunst, nåde
8. Napoleonskake
9. Napoleon Bonaparte
10. Jollvatnet ligger 1,5 meter høyere (471 mot 469,5 m.o.h.).

Nye naboer

I Olga Dahl-huset flyttet det inn nye naboer i januar.

De nye naboene heter Valur Andrèsson og Rosa Marteinsdottir og kommer fra Island. Valur kommer fra Gardur, sørvest på Island, og Rosa kommer fra Hvammstangi, nordvest på Island. De hadde begge lyst å prøve noe nytt og hadde lyst å se Norge, og dermed satte de kursen til Narvik. De gav seg selv to år på å prøve Norge og Narvik, og her har de vært siden 2012.

Begge har lært seg norsk. Valur kjører langtransport og er tilsatt hos Hålogaland Transportselskap. Rosa jobber i kantina på sykehuset.

Etter noen år i Narvik, ville de gjerne ut av sentrum. Dermed havnet de på Virak. Her trives de godt. De liker godt utsikten til havet, og i sommer var de ute og fisket flere ganger. Rosa er kreativ og har vært aktiv i husflidsgruppa og tatt del i julemessa.

På spørsmål om forskjeller mellom her og Island, nevner de først og fremst annerledes fjell og mindre trær. De har ikke mørketid som vi og været er mer skiftende. De har sine varme kilder de kan bade i, men som også bidrar til oppvarming av varmt vann til boliger og bassenger. Det innebærer et helt annet svømmetilbud til unge og eldre enn det vi har. Ungene på Island lærer dansk på skolen i 6. klasse. For de som ikke vet det, lå Island under Danmark til 1944.

I Norge fikk vi høre om finanskrisa på Island i 2008. Den var det mange islendinger som fikk kjenne på og medførte at flere tusen islendinger flyttet til Norge. Den islandske krona er nå mer verdt igjen,

Rosa og Valur

men fortsatt er mange ting dyrt på sagaøya. I 2010 opplevde de vulkanutbruddet fra Eyjafjallajökull. Tusenvis av flyavganger måtte kanselleres og vi fikk ordet askefast inn vårt vokabular. For islendingene innebar det mye aske som la seg over alt og folk måtte være innendørs for å puste normalt. I skrivende stund har Rosa og Valur akkurat vært hjemme en tur på Island. De har hatt besøk av familie tidligere, og til jul kommer Valurs familie på besøk.

Ellers må det nevnes at Islandske er et fasinerende språk. Her finnes blant annet innslag av gammelnorsk som undertegnede fikk en smakebit av på gymnaset.

Rosa og Valur ønskes velkommen i bygda og god jul! Vi synes det er flott med folk og lys i husan.

Torgunn

Julehilsen fra Kvaløyvågen

Ei god jul og et godt nyttår ønskes alle Austavindens lesere fra Aina med familie i Kvaløyvågen!

På bildet, fra venstre, ser vi Jostein (14), Anders (12), Viktor (8), Håkon (10) og elghunden Rask.

2016 fra Naustdøra

Året 2016 sett fra naustdøra har ikke bragt med seg de store begivenhetene, skjønt det trenger ikke være negativt.

Etter å ha byttet et par meter med ripe som var begynt å råtne, og smøring etter alle kunstens regler, var det klart for utsetting. Imidlertid hadde det knusktørre vårværet gisna båten såpass, at den fikk seg ei flo med trutning på vogna, før vi satte ut. Da var det potte tett og bare fryd.

Vi hadde håpet å komme i gang med nynaustet, hvilket ikke ble som vi hadde tenkt. Nyfembøringen, «Frøya», som skal inn der, krevde så mye restaurering at folkene ble fullt opptatt med oppklinking og restaurering utover forsommeren. Nå er Frøya i tipp topp stand, og vi håper derfor at vi er i gang med naustbygging til våren – slik som beskrevet i forrige nummer av Austavinden.

Hildringstimen deltok i år på to lengre tokt. Det første gikk til Nordskot og Kabelvåg, der vi deltok i to regattaer – Skotpeisingen og Vestfjordseilasen. Dessverre ble hovedsmannen sjøl sjuk den helga,

og det ble hovedskvinne Sofie Berg som fikk æren av å seile skipet inn til en knakende god andreplass. Det andre toktet gikk til Bodø, som i år arrangerte Forbundet Kystens Landsstevne. Der deltok vi også

Godstemning i Bodø

i regattaen. Denne gangen var også Frøya med – nyrestaurert og vakker. Det ble en kamp på sekunder om andreplassen, der Frøya slo Hildringstimen med 13 sekunder. Det er små marginer etter fire timers seilas(!), og viser hvor jamnsegla disse båtene er.

Det mest markante arrangementet i løpet av sesongen var nok Kulturminnedagen, som Kystlaget arrangerte sammen med Historielaget (Som du kan lese om på side 17). Da var både Hildringstimen, Frøya og kutteren til Kystlaget, Ariadne, i aktivitet med å ta folk på havet. I tillegg ble det arrangert grilling og foredrag i stornaustet. Det hele skjedde under en vakker klar høsthimmel.

Oppsettinga gikk som vanlig på skinner, og nå kviler Hildringstimen sammen med musa og nissen i naustet på ny sesong og nye horisonter. Til våren og sommeren ligger det nok an til lengre opphold på Vidrek, da eierne også har fått seg tak over hodet til slikt. Da kan vi sitte i egne vinduer på Lillevolden og se ned på naustet.

Det er ikke ofte der ligger to fembøinger ved vorren utafor Stornaustet. Fra Kulturminnedagen

Gammelbåtklassene i aksjon på Vestfjordseilasen. Fra venstre er det storfembøringen Nordlændingen, sneseglåttringen Hæringen og Narviks Kystlags åttring Skinnfyken

Telefonlista for bygda

Navn	Telefon	Mobiltelefon	Epost
Bjerkelund, Randi og Alf-Harald	76959671	97673056 (R), 90580809 (AH)	alfbjerkelund11@gmail.com
Bjerkelund, Øystein		46420010/41621009	bjerkelund.dragrace@gmail.com
Brink, Arne og Gerd	76959635	95882964 (G)	gerdjbrink@hotmail.no
Eidissen, Anne-Berit Søfteland og Gaute	76959653	95883423 (AB), 91515557 (G)	aberits@gmail.com
Eilertsen, Ingebjørg og Osvald		90125037 (I), 99033401 (O)	osvald.eilertsen@gmail.com ingebjorg.eilertsen@gmail.com
Eilertsen, Svein Yngve		91767715	svein.eilertsen@gmail.com
Evensen, Sissel		41563738	sisevens@online.no
Gundersen, Hans		951 98 609	hansgundersen9@gmail.com
Hansen, Geir Eirik		99306121	geir.eirik@gmail.com
Hansen, Gunnar Leif og Toril Ranheim		911 34 493, (T), 93851011 (G)	guhans5@online.no torilr.hansen@gmail.com
Hansen, Monica		41474742	monica@ascas.no
Indregard Ingrid How og Martin		41557932 (I), 90772497(M)	ingind@vgs.nfk.no (I) martini@online.no (M)
Jensen, Anita		91879889	jensenanitae@gmail.com
Jensen, Trond		99018996	virak41@gmail.com
Johannessen, Johnny		47381573	jojo@jdv.no
Johansen, Anne-Lie		40721287	anne-lie.johansen@virak.no
Johansen, Lill Ann og Øystein		90937667 (Ø), 40465967 (LA)	krekenes@live.no
Josefsen, Renate		97195481 (R),	renjo@yahoo.no
Langhard, Kristel		952 43 889	krjalang@online.no
Larsen, Gunn og Torfinn	76959632	91154217 (G), 90726025 (T)	torf-la@online.no
Lundberg, Synnøve og Bjørn		46936665 (S), 95203449 (B)	synlundb@online.no
Løkken, Ole Kristian		91573724	spole@online.no
Normann, Elisabeth		91536117	sjettsjura@outlook.com
Olaussen, Vera		90614787	veraola@online.no
Olsen, Berit	76959640	92293352	berit.olsen45@gmail.com
Olsen, Ole Magnus		41230431	olemagol@hotmail.com
Olsen, Olga	76941474	97475405	
Olsen, Torgunn		97187286	torguno@online.no
Overvåg, Liv og John Martin		96238642 (L), 91371873 (JM)	
Pop, Margareta og Ioan		92541801 (M), 91843315 (I)	ely.ionut@gmail.com ioanpop_85@hotmail.com
Ravn, Anita Didriksen og Svein		94838916 (A), 45397185 (S)	anitaravn@live.no, sve_rav@hotmail.com
Ravn, Børge Johnny		90542874	
Ravn, Kjell-Olav		90997316	kor@virak.no
Ravn, Tove og Ivar		416 94 409 (T), 90023135 (I)	ivravn@gmail.com
Rønning, Brita og Embret		976 52 883 (E); 907 85 535 (B)	embret.rønning@gmail.com, brita.rønning@gmail.com
Røsås, Gerd		41638457	
Solberg, Thor Ivar Morten		41474741	thor-ivar@ascas.no
Solli, Frank		90934296	frankgsolli@gmail.com
Solum, Anita		99306116	anita.solum@hotmail.com
Stokkedal, Ann-Cathrin		99696038	annsto@hotmail.com
Wright, Sean		+447837954509	seanw4425@gmail.com
Zachariassen, Shanny		97762185	
Øgsnes, Sølvi og Anders		41729927 (S), 90986117 (A)	post@breidablikk.no (S); adm@hildringstimen.no (A)
Østrem, Trond		99317710	trond.ostrem@uit.no